

## Arrest

nr. 348 788 van 22 juni 2026  
in de zaken RvV X/ IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MONDEN  
Brusselsesteenweg 54  
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 juni 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en gezien het verzoekschrift dat voormelde vreemdeling op 19 juni 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van dezelfde beslissing en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 juni 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 18 juni 2026 en van 19 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MONDEN, die verschijnt voor verzoekster.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 december 2009 dient verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.1.1. Op 7 maart 2012 wordt de aanvraag ongegrond verklaard en wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest met nr. 211 019 van 16 oktober 2018 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.1.2. Op 3 december 2018 wordt de aanvraag opnieuw ongegrond verklaard. Bij arrest met nr. 265 775 van 20 december 2021 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.2. Op 10 augustus 2022 biedt verzoekster zich aan bij de burgerlijke stand van Boom met het oog op een huwelijksaangifte met de heer A. E. H., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 6 januari 2023 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Boom een beslissing houdende weigering van huwelijksvoltrekking. Bij vonnis van 22 december 2023 verklaart de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, de vorderingen van verzoekster en A. E. H. om deze beslissing te vernietigen en om te bevelen het voorgenomen huwelijk te voltrekken ontvankelijk, doch ongegrond.

1.3. Op 13 februari 2023 treedt verzoekster met A. E. H. via volmacht in het huwelijk in Marokko.

1.4. Op 16 juni 2026 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

*Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Rupel op 15/06/2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.*

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan mevrouw, die verklaart te heten:*

“(…)

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>(2)</sup>, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.*

*Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 2007 het Rijk op illegale wijze binnenkwam, nadat haar een visum geweigerd was geweest.*

*Op 04/12/2009 diende zij een aanvraag tot verblijf op basis van humanitaire gronden (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag werd door de DVZ op 07/03/2012 ongegrond verklaard en deze beslissing werd tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen op 15/06/2012 aan betrokkene betekend. Op 13/07/2012 diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing en op 16/10/2018 vernietigde de RvV deze beslissing en het bijhorende bevel om het grondgebied te verlaten. Op 03/12/2018, na nieuw onderzoek, weigerde de DVZ opnieuw de aanvraag tot verblijf op basis van humanitaire gronden en deze beslissing werd tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen aan betrokkene ter kennis gegeven op 16/01/2019. Het beroep dat betrokkene hiertegen indiende werd op 20/12/2021 door de RvV verworpen.*

*Op 10/08/2022 diende betrokkene een aanvraag tot huwelijk bij de gemeente Boom in met een Belgische onderdaan. Na negatief advies van het parket van Antwerpen dd. 26/12/2022, dat vaststelde dat de aanvraag niet gericht was op het aangaan van een duurzame relatie maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene, weigerde de gemeente Boom het huwelijk te registreren op 06/01/2023. Het beroep dat betrokkene hiertegen indiende, werd door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen verworpen op 22/12/2023.*

Betrokkene trad ondertussen, een maand na de weigering van de gemeente Boom, op 13/02/2023 via volmacht in het huwelijk in Marokko. Op 22/11/2024 diende betrokkene bij de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen een eenzijdig verzoekschrift tot erkenning van een buitenlandse huwelijksakte in.

De weigering van de registratie tot wettelijke samenwoning door de gemeente Boom volgend op het advies van het parket van Antwerpen, vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het loutere feite dat betrokkene vervolgens via volmacht in haar land van herkomst huwde en via die wijze tracht het huwelijk te laten erkennen, geeft haar geen verblijfsrecht en schort het bevel om het grondgebied te verlaten niet op. Evenmin verleent het loutere feit dat betrokkene samenwoont met een Belgische onderdaan haar automatisch een recht op verblijf. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het feit dat betrokkene haar partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar haar land van herkomst of haar daar kan bezoeken. Zowel betrokkene als haar Belgische partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien kunnen betrokkene en haar partner in afwachting van een desgewenste toelating voor betrokkene om naar het Belgisch grondgebied terug te keren, door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

De betrokkene haalt in het hoorrecht dat haar afgenomen werd door de politie van PZ Rupel op 15/06/2026 de duur van haar verblijf op het grondgebied aan, namelijk dat zij hier zou verblijven sinds 2007. De betrokkene heeft doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkene's eigen keuze, wat maakt dat zij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin zij zich nu bevindt en die zij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014). De loutere omstandigheid dat betrokkene sinds 2007 precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.).

Betrokkene verklaart in het hoorrecht afgenomen door de politie van PZ Rupel op 15/06/2026 dat haar familie in België is en dat zij in Marokko niemand meer heeft, ook geen familie. Betrokkene staft deze verklaring echter niet. In elk geval is betrokkene een volwassen persoon waarvan we dus redelijkerwijze kunnen aannemen dat zij in staat is om voor zichzelf te zorgen.

Betrokkene verklaart schildklierproblemen te hebben, maar toont dit verder niet aan. In elk geval kan hiermee in het gesloten centrum rekening gehouden worden en indien nodig zal een arts van de DVZ dit onderzoeken en de nodige conclusies trekken.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds september 2007 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Zij diende slechte een eerste verblijfsaanvraag in op 04/12/2009.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 16/01/2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

## REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup> om de volgende redenen:*

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:*

*Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.*

*Betrokkene verklaart aan de olitie van PZ Rupel op 15/06/2026 dat zij niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst sinds haar binnenkomst in België op illegale wijze na weigering van een aanvraag van een visum, omdat zij geen familie meer zou hebben in Marokko. Zij verklaart daar niemand meer te hebben. We stellen vast dat betrokkene met haar verklaring geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.*

*Betrokkene verklaart schildklierproblemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.*

*Vasthouding*

*(...)"*

1.5. Op 16 juni 2026 wordt verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

*"(...)*

*Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Rupel op 15/06/2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.*

*Aan mevrouw:*

*(...)*

*wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied<sup>(1)</sup>.*

*Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat betrokkene geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.*

*Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.*

*De beslissing tot verwijdering van 16/06/2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

## REDEN VAN DE BESLISSING

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 16/01/2019.*

*De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om persistent op illegale wijze in België te verblijven.*

*Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 2007 het Rijk op illegale wijze binnenkwam, nadat haar een visum geweigerd was geweest.*

*Op 04/12/2009 diende zij een aanvraag tot verblijf op basis van humanitaire gronden (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag werd door de DVZ op 07/03/2012 ongegrond verklaard en deze beslissing werd tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen op 15/06/2012 aan betrokkene betekend. Op 13/07/2012 diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing en op 16/10/2018 vernietigde de RvV deze beslissing en het bijhorende bevel om het grondgebied te verlaten. Op 03/12/2018, na nieuw onderzoek, weigerde de DVZ opnieuw de aanvraag tot verblijf op basis van humanitaire gronden en deze beslissing werd tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen aan betrokkene ter kennis gegeven op 16/01/2019. Het beroep dat betrokkene hiertegen indiende werd op 20/12/2021 door de RvV verworpen.*

*Op 10/08/2022 diende betrokkene een aanvraag tot huwelijk bij de gemeente Boom in met een Belgische onderdaan. Na negatief advies van het parket van Antwerpen dd. 26/12/2022, dat vaststelde dat de aanvraag niet gericht was op het aangaan van een duurzame relatie maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene, weigerde de gemeente Boom het huwelijk te registreren op 06/01/2023. Het beroep dat betrokkene hiertegen indiende, werd door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen verworpen op 22/12/2023.*

*Betrokkene trad ondertussen, een maand na de weigering van de gemeente Boom, op 13/02/2023 via volmacht in het huwelijk in Marokko. Op 22/11/2024 diende betrokkene bij de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen een eenzijdig verzoekschrift tot erkenning van een buitenlandse huwelijksakte in.*

*De weigering van de registratie tot wettelijke samenwoning door de gemeente Boom volgend op het advies van het parket van Antwerpen, vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het loutere feit dat betrokkene vervolgens via volmacht in haar land van herkomst huwde en via die wijze tracht het huwelijk te laten erkennen, geeft haar geen verblijfsrecht en schort het bevel om het grondgebied te verlaten niet op. Evenmin verleent het loutere feit dat betrokkene samenwoont met een Belgische onderdaan haar automatisch een recht op verblijf. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het feit dat betrokkene haar partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar haar land van herkomst of haar daar kan bezoeken. Zowel betrokkene als haar Belgische partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien kunnen betrokkene en haar partner in afwachting van een desgewenste toelating voor betrokkene om naar het Belgisch grondgebied terug te keren, door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.*

*De betrokkene haalt in het hoorrecht dat haar afgenomen werd door de politie van PZ Rupel op 15/06/2026 de duur van haar verblijf op het grondgebied aan, namelijk dat zij hier zou verblijven sinds 2007. De betrokkene heeft doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat zij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin zij zich nu bevindt en die zij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014). De loutere omstandigheid dat betrokkene sinds 2007 precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.).*

*Betrokkene verklaart in het hoorrecht afgenomen door de politie van PZ Rupel op 15/06/2026 dat haar familie in België is en dat zij in Marokko niemand meer heeft, ook geen familie. Betrokkene staft deze verklaring echter niet. In elk geval is betrokkene een volwassen persoon waarvan we dus redelijkerwijze kunnen aannemen dat zij in staat is om voor zichzelf te zorgen.*

*Betrokkene verklaart schildklierproblemen te hebben, maar toont dit verder niet aan. In elk geval kan hiermee in het gesloten centrum rekening gehouden worden en indien nodig zal een arts van de DVZ dit onderzoeken en de nodige conclusies trekken.*

*Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben.*

*Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.*

*Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.*

*(...)”*

## 2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekster op 18 juni 2026 een verzoekschrift heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 juni 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en op 19 juni 2026 een nieuw verzoekschrift indiende dat evenzeer bedoeld is om de nietigverklaring van voormelde beslissing, evenals van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 juni 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) te verkrijgen.

*In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 2.24 van de RvV-wet, dat (onder meer) betrekking heeft op meerdere verzoekschriften en als volgt luidt:*

*“§ 1. Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend die minstens ten dele hetzelfde voorwerp hebben, dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd.*

*In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, of, indien twee of meer verzoekschriften werden ingediend op dezelfde dag, op grond van het laatst op de rol ingeschreven verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste op de terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.*

*§ 2. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, of, indien twee of meer verzoekschriften werden ingediend op dezelfde datum, op grond van het laatst op de rol ingeschreven verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste op de terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”*

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met nr. 368 027 en nr. 368 126 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting hierop gewezen, heeft de raadsvrouw van verzoekster aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak kan doen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, met name het verzoekschrift met rolnummer 368 126.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoekster bijgevolg geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 368 027.

De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 368 126.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster meent vooreerst dat de bestreden beslissingen onzorgvuldig genomen werden en parafraseert enkele motieven van deze beslissingen. Zij hekelt dat de gemachtigde heeft nagelaten een nauwkeurig en grondig onderzoek te voeren naar haar actuele gezins- en privéleven en onderbouwt dit als volgt:

*“(1). Hoewel verweerder blijkbaar wel op de hoogte is van de procedure “éénzijdig verzoekschrift tot erkenning van een buitenlands huwelijk” (aangezien deze procedure vermeld wordt in de beslissing), procedure opgestart door verzoekster en haar echtgenoot de heer El H. (...) op 22.11.2024, houdt hij op geen enkele manier geen rekening met deze procedure.*

*Verweerder moet het resultaat van deze procedure afwachten of minstens inhoudelijk motiveren waarom hij er geen rekening mee wenst te houden maar dat doet verweerder niet.*

*Deze houding van verweerder is onzorgvuldig.*

(2) Door bovendien te stellen dat uit de weigering huwelijk, die een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven, geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar het herkomstland geen inhoudelijke schending betekent van artikel 8 EVRM, miskent verweerder een actueel werkelijk en bestaand gezinsleven in hoofde van verzoekster.

Hiervan werd verweerder nochtans op de hoogte gebracht o.a. door een e-mail van de advocaat van verzoekster verstuurd naar de diensten op 15.06.2026 (daags voor de beslissing), gecombineerd met een telefoon aan de heer V. (...) op 16.06.2026 om 9:38 in de voormiddag (die naar eigen zeggen de beslissing aan het uitschrijven was – dus telefoon die gepleegd werd vooraleer de beslissing genomen werd).

Nergens uit de beslissing blijkt enige interesse van verweerder voor het actueel en werkelijk gezinsleven van verzoekster. Zelfs de naam van de levenspartner van verzoekster wordt in de beslissing nergens vermeld.

In de e-mail van 15.06 (zie volledige e-mail in het feitenrelaas, en zie ook stuk 4) werden recente foto's doorgestuurd die het gezinsleven van het koppel betreffen, evenals het privéleven van verzoekster.

Bovendien werd ook de huurovereenkomst die verzoekster samen met haar echtgenoot ondertekenden, doorgestuurd.

Verweerder had kennis kunnen hebben van het actueel en bestaand gezinsleven van verzoekster doch gaat hieraan voorbij en vermeldt het niet. Bovendien argumenteert verweerder niet waarom dit actueel gezinsleven zomaar kan gepasseerd worden.

Immers: niet enkel een gezinsleven in het kader van een erkende liefdesrelatie wordt beschermd. Ook het liefdesleven (zeker wanneer dit ernstig is) in een niet erkende liefdesrelatie valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

(3) Ook wordt geen rekening gehouden met het ondertussen en sinds 2007 opgebouwd privéleven van mevrouw H. (...). Ook hiervan leverde het tijdig en op 15.06.2026 gestuurd fotomateriaal een bewijs. Het zijn foto's van verzoekster in de brede familiekring van de heer El H. (...), en foto's met vriendinnen. Meer nog : de beslissing onderzoekt het eventueel opgebouwde privéleven van verzoekster nergens en bespreekt het niet inhoudelijk. Ook dit is een onzorgvuldigheid in de beslissing.

Immers: wanneer iemand 19 jaar lang in België woont, kan verondersteld worden een privéleven (los van het gezinsleven) te hebben opgebouwd. Het niet onderzoeken of bespreken van de aard van het privéleven van verzoekster is eveneens een onzorgvuldige houding van verzoekster (o.m. EHRM 2018, 18 december 2018, Saber en Boughassal/Spanje §41).

(4) Verweerder argumenteert dat verzoekster niet zou aantonen waarom zij het gezinsleven niet zou kunnen verderzetten in haar herkomstland. Weerom toont verweerder een absolute desinteresse en gebrek aan betrokkenheid aan in de beslissing. De echtgenoot van verzoekster is 80 jaar oud en leeft in België in de nabijheid van zijn 9 kinderen. Van hem verwachten dat hij in Marokko zou gaan wonen met verzoekster zou hem compleet destabiliseren. Dit kon verweerder weten indien hij ernaar gevraagd had en dit onderzocht had. Weerom een teken van onzorgvuldigheid.

(5) Vragen over de manier waarop verzoekster het hoorrecht heeft kunnen uitoefenen

Werd verzoekster in de Arabische of Berberse taal ondervraagd? Verzoekster is analfabeet, heeft men hier rekening mee gehouden? Heeft men vragen gesteld over haar gezinsleven? Haar privéleven?

Aangezien het verslag over het hoorrecht niet beschikbaar is, zal hierover mondeling geargumenteed worden ter zitting."

Wat betreft de formele motiveringsplicht laat verzoekster het volgende gelden:

"Door inhoudelijk niet te antwoorden op materiaal die de advocaat van verzoekster hem daags voor hen nemen van de beslissing heeft doorgestuurd, door inhoudelijk niet te bespreken waarom de procedure op éézijdig verzoekschrift niet werd afgewacht (hoewel de procedure hem bekend was), door inhoudelijk het privéleven van verzoekschrift niet te bespreken is de beslissing gebrekkig gemotiveerd en moet deze vernietigd worden."

Om de volgende redenen meent verzoekster dat artikel 8 van het EVRM geschonden is:

"B.3.3. Schending gezinsleven (artikel 8 EVRM)

De beslissing schendt het actueel gezinsleven van verzoekster die sinds 6.2.2023 samenleeft met haar Belgische echtgenoot, de heer EL H. (...) (Belg, geboren op (...)/1946 te Marokko, (...) op het adres (...)).

Verweerder was op de hoogte van dit bestaand gezinsleven of minstens : kon hiervan op de hoogte zijn. Hiervan getuige de omstandigheid dat verweerder melding maakt van de procedure op éézijdig verzoekschrift tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte evenals de e-mail van de advocaat met recente stukken (waaronder foto's van een actueel gezins- en privéleven, een huurovereenkomst op beider

namen) daags voor de beslissing en de telefoon van de advocaat de ochtend zelf van de beslissing maar alvorens deze genomen werd.

Op deze manier schendt verweerder artikel 8 EVRM dat niet enkel een gezinsleven in het kader van een geformaliseerde liefdesrelatie beschermd, maar éénder welk ernstig gezinsleven.

#### B.3.4. Schending privéleven (artikel 8 EVRM)

In de beslissing wordt geen rekening gehouden met het ondertussen en sinds 2007 opgebouwd privéleven van mevrouw H. (...). Ook hiervan leverde het tijdig en op 15.06.2026 gestuurd fotomateriaal een bewijs. Het zijn foto's van verzoekster in de brede familiekring van de heer El H. (...), en foto's met vriendinnen.

Immers: wanneer iemand 19 jaar lang in België woont, kan verondersteld worden een privéleven (los van het gezinsleven) te hebben opgebouwd (o.m. EHRM 2018, 18 december 2018, *Saber en Boughassal/Spanje* §41).

Op deze manier schendt de beslissing van verweerder artikel 8 EVRM"

Bij het verzoekschrift worden een identiteitskaart van de echtgenoot van verzoekster (stuk 3), een eenzijdig verzoekschrift "met bewijs neerlegging DPA" (stuk 4), verschillende e-mails (stukken 5 en 6) en een bewijs van een telefoongesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 6) gevoegd.

### 3.2. Beoordeling

#### 3.2.1. De formele motiveringsplicht

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582). De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij "niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig verblijfstitel op het moment van haar arrestatie", en dat haar daarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat. Daarnaast wordt gemotiveerd over het huwelijk van verzoekster in Marokko met een Belgische onderdaan, over het verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied sinds 2007, over verzoeksters verklaringen dat haar familie in België verblijft, dat zij in Marokko niemand meer heeft, dat zij schildklierproblemen heeft en dat zij in België geen minderjarige kinderen heeft, zodat ook rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat "voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan" en omdat zij "geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 16/01/2019". Daarnaast worden in deze beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name dat verzoekster "niet getwijfeld (heeft) om persistent op illegale wijze in België te verblijven", dat "een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt", dat verzoekster een volwassen persoon is van wie redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij in staat is om voor zichzelf te zorgen, dat verzoekster haar schildklierproblemen niet aantoonst en dat verzoekster verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissingen gebrekkig gemotiveerd zijn door *“inhoudelijk niet te antwoorden op materiaal die de advocaat van verzoekster hem daags voor hen nemen van de beslissing heeft doorgestuurd, door inhoudelijk niet te bespreken waarom de procedure op éézijdig verzoekschrift niet werd afgewacht (hoewel de procedure hem bekend was), door inhoudelijk het privéleven van verzoekschrift niet te bespreken”*. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissingen wordt overwogen dat zij op 22 november 2024 *“bij de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen een éézijdig verzoekschrift tot erkenning van een buitenlandse huwelijksakte in(dienste)”*, maar dat het loutere feit dat zij na de weigering van de registratie tot wettelijke samenwoning vervolgens via volmacht in haar land van herkomst huwde en via die wijze tracht het huwelijk te laten erkennen haar geen verblijfsrecht geeft en het bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort, en dat zij hoe dan ook niet aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Gelet hierop hoefde de gemachtigde niet bijkomend te motiveren over het materiaal dat de advocaat van verzoekster daags voor het nemen van de bestreden beslissingen had doorgestuurd ter staving van haar relatie. Voorts wordt in de bestreden beslissingen nog overwogen dat de loutere omstandigheid dat verzoekster sinds 2007 precair en illegaal in België verblijft en hier een privéleven heeft opgebouwd haar geen gerechtigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekster licht niet toe waarom deze motivering gebrekkig zou zijn en over welke aspecten van haar privéleven in België volgens haar bijkomend diende te worden gemotiveerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.2. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat het volgende bepaalt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Te dezen laat verzoekster gelden dat zij sinds 6 februari 2023 samenleeft met haar Belgische echtgenoot.

Hierover wordt in de bestreden beslissingen als volgt gesteld:

*“Op 10/08/2022 diende betrokkene een aanvraag tot huwelijk bij de gemeente Boom in met een Belgische onderdaan. Na negatief advies van het parket van Antwerpen dd. 26/12/2022, dat vaststelde dat de aanvraag niet gericht was op het aangaan van een duurzame relatie maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene, weigerde de gemeente Boom het huwelijk te registreren op 06/01/2023. Het*

*beroep dat betrokkene hiertegen indiende, werd door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen verworpen op 22/12/2023.*

*Betrokkene trad ondertussen, een maand na de weigering van de gemeente Boom, op 13/02/2023 via volmacht in het huwelijk in Marokko. Op 22/11/2024 diende betrokkene bij de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen een eenzijdig verzoekschrift tot erkenning van een buitenlandse huwelijksakte in.*

*De weigering van de registratie tot wettelijke samenwoning door de gemeente Boom volgend op het advies van het parket van Antwerpen, vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het loutere feit dat betrokkene vervolgens via volmacht in haar land van herkomst huwde en via die wijze tracht het huwelijk te laten erkennen, geeft haar geen verblijfsrecht en schort het bevel om het grondgebied te verlaten niet op. Evenmin verleent het loutere feit dat betrokkene samenwoont met een Belgische onderdaan haar automatisch een recht op verblijf."*

In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift tracht voor te houden, wordt in de bestreden beslissingen dus wel degelijk rekening gehouden met de *"procedure éénzijdig verzoekschrift tot erkenning van een buitenlands huwelijk"* die zij en haar echtgenoot hebben opgestart. Waar zij meent dat de gemachtigde *"het resultaat van deze procedure (moet) afwachten"*, gaat zij eraan voorbij dat de omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp zou uitmaken van een beroep bij de burgerlijke rechter op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Dat verzoekster via haar advocaat verwerende partij op de hoogte zou hebben gesteld van enkele stukken die zij zou hebben neergelegd ter staving van de door haar aangevatte procedure tot erkenning van haar buitenlands huwelijk (stukkenbundel verzoekster, stukken 5-7), doet hieraan geen afbreuk. Het is dan ook niet onredelijk om de weigering door de gemeente om het huwelijk te registreren na een negatief advies van het parket, dat vaststelde dat de aanvraag niet gericht was op het aangaan van een duurzame relatie maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster, te beschouwen als een contra-indicatie voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven en te besluiten dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde door aldus te motiveren haar *"actueel werkelijk en bestaand gezinsleven"* miskent.

Verzoekster hekelt nog dat de naam van haar levenspartner nergens in de bestreden beslissingen wordt vermeld, doch de Raad ziet niet in – en verzoekster toont niet aan – welk belang zij zou hebben bij de vermelding hiervan nu uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt wie de Belgische onderdaan is met wie zij bij de gemeente Boom een aanvraag tot huwelijk had ingediend en met wie zij in Marokko via volmacht in het huwelijk is getreden.

De vaststelling dat het voorgenomen huwelijk tussen verzoekster en haar beweerde partner werd geweigerd omdat de intentie van verzoekster kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, vormt een contra-indicatie voor het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar beweerde partner.

Hoe dan ook werd verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk gemachtigd of toegelaten. De bestreden beslissingen, die dus geen einde stellen aan enig bestaand recht op verblijf, kunnen daarom niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast moet worden geduïd dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*). Zo er al sprake zou zijn van een relatie tussen verzoekster en haar Belgische partner die onder de toepassing valt van artikel 8 van het EVRM, dan nog wordt in de bestreden beslissingen overwogen dat (i) verzoekster niet aantoonde dat *"zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst"*, dat (ii) het feit dat de partner van verzoekster *"niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, (...) niet (maakt) dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar haar land van herkomst of haar daar kan bezoeken"*, dat (iii) zowel verzoekster als haar Belgische partner *"wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België"*, en dat (iv) verzoekster en haar partner bovendien, in afwachting van een desgewenste toelating voor verzoekster om naar het Belgisch grondgebied terug te keren, *"door middel van moderne communicatiemiddelen contact (kunnen) onderhouden met elkaar"*.

Verzoekster toont niet aan dat deze motieven onwettig, feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Zij wijst erop dat haar echtgenoot 80 jaar oud is en in België in de nabijheid van zijn negen kinderen leeft en dat het hem compleet zou destabiliseren als hij met haar in Marokko zou gaan wonen, doch beperkt zich tot een loutere bewering

die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien een bijkomende contra-indicatie vormt voor het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven.

Wat haar privéleven betreft, wijst verzoekster erop dat zij sinds 2007 in België verblijft en dat zij foto's met vriendinnen en met de familieleden van haar partner heeft doorgestuurd.

Verzoekster toont evenwel niet *in concreto* aan dat zij tijdens haar verblijf in België contacten heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). *In casu* licht verzoekster nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere contacten zij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Dit kan alvast niet blijken uit de foto's die bij het verzoekschrift worden gevoegd, noch uit het loutere feit dat zij al 19 jaar lang in België woont.

Door zich ten slotte nog enkele vragen te stellen over de manier waarop zij haar hoorrecht heeft kunnen uitoefenen, toont verzoekster niet aan dat dit niet op een correcte wijze is gebeurd, laat staan dat de bestreden beslissingen onwettig zijn genomen. Ter terechtzitting merkt de raadsvrouw van verzoekster nog op dat het gehoorverslag een leeg formulier betreft, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vragen die aan verzoekster tijdens haar gehoor van 15 juni 2026 werden gesteld, op het verslag zijn ingevuld, en dat verzoekster dit verslag zonder enige opmerking ondertekend heeft.

De beschouwingen van verzoekster geven geen aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij enig relevant gegeven niet bij haar besluitvorming heeft betrokken of dat er op haar enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen om de bestreden beslissingen te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.4. Het enig middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De zaken met rolnummers 368 027 en 368 126 worden gevoegd.

### **Artikel 2**

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 368 027.

### **Artikel 3**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,  
K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,  
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN